

Likvelde i mere Tid, som man kan henvise til, nemlig Kanton Basel og Kanton Geneve. Begge Stæder fæste Omgangen læmpeligt, i Kanton Basel for den jævne Kirkegang endog næsten umærkeligt. Kirken beholdt Kirker, Præstegæarde og alle kirkelege Bønder; de Tilfuds, som Staten idover disse havde givet, maatte naturligvis i Fremtiden udredes ad frivillig Vej; men i Basel tillod man endog Oprævning af de fornødne Midler (de drejede sig om meget) sammen med den almindelige Statoprævning. Religionsundersøgningen blev ordnet paa den før antydede Maade. Og hvad Kirkeis indre Ordning angik, foretog man saa faa Udændringer som muligt. — egentlig kun faadanne, som den noomdne Selvstændighed gjorde absolut nødvendige. At de forskellige Ordninger saa derude baade før og efter Adfælden er meget forskellige fra vore, er en Sag for sig, der i denne Sammenhang intet betyder. Hovedsagen er, at man mærker sig den ganske naturlige frengangsmaade, ved en eventuel Adfælle at gøre de mindst mulige Forandringer i Kirkeis Love og Ordninger for derved at gøre det lettere for Medlemmerne fremdeles at blive staaende som Medlemmer.

Ku ved jeg godt, at mange vil mene, at en for Kirken saa gunstig Adfælle ikke vil kunne naas herhjemme. Serom kan man diskutere frem og tilbage uden Resultat. Jeg vil derfor kun for mit Vedkommende gerne have Lov til at udtale som min Overbevisning, at man trods af Været for at havde, at Kirkeis Midler er Statens Gjenstand, dog i sig selv ikke herhjemme vilde vore uden videre at inddrage Kirker, Præstegæarde og kirkelege Midler. Socialdemokratiets Ordførere i forskellige Sager har for en Del Aar tilbage (1909) under en Forhandling i Rigsdagen om Menighedsraadsloven utviveligt taget Afstand fra sigt. Da den overvejende Del af den danske Velgerbefolkning er utvivlsomt endnu saa stærkt fæstet, at hvis dens Repræsentanter vilde gaa voldelig frem mod Kirkeis Gjenstand, vilde den tydelig og bestemt lade sine Repræsentanter forløre, at deres Mandater derved vilde komme i Fare.

En anden Sag er, at saa gunstige Bifaaar selvfølgelig ikke kan naas, hvis man bliver ved med angiveligt at skænke sig til de vante Former, og lader sig afgøre af den ene eller den anden. Dermed forlænger vi den usikre, urolige Tid, hvor man lever ligesom paa en Vulkan, uden at vide, hvilket Ødselstue der bryder ind over os. Og naar saa den afgørende Konflikts kommer, vil vi under Kampens Vildhed ikke kunne opnaa de Fordele, som vi kunde have opnaaet, hvis vi i Tide havde forestøt en læmpelig Adfælle. Derfor tror jeg, at Tiden er kommet, da det er vor Pligt at velforsøge den levende Menighed til at forsøge Situationen Alvor; vi maa aabne dens Øjne for, at vi er i en rivende Ubløsning, hvor Kirkeis Stilling bliver vanskeligere og vanskeligere. Hvis ikke der er en iudstændig politisk Stræmning i den nærmeste Tid — og det vilde være løstindigt at bygge noget paa en saadan Stræmning — saa maa vi gøre os det klart, at man i den kommende Tid fra oven vil forsøge at paavlinge os. Reformen af saa vidtgaaende Art, at vi overfor disse Bønder skal erklære: helbredelig opløsning af Forholdet mellem Kirke og Stat, hvis det kan opnaas, end jaadanne Reformen, der virker samfundsopløsende og fremkaldende forargelige Tilfælde i Kirken. Og hvis det er saaledes, at en Adfælle sikkert i det lange Løb vil vise sig at være uundgaaelig, vil det i sig selv Sagens Natur være bedre, at vi har gjort os fortrolige med Zanzen og som følge deraf staaer mod og rede til at vælge det gunstige Tidspunkt, end at vi skulde lade os overraske af en pludselig alvorlig Konflikt, der maatte nødsø til at foretage det afgørende Strid under meget ugunstige Forhold.

I saa Fald vilde det saa karakter af en Udtrædelse. Sidst har jeg ikke talt om Udtrædelse. Det gælder at sætte skarpt mellem de to Ting: Udtrædelse af Folkekirken og Ophævelse af Folkekirken. Ved Udtrædelsen bliver Folkekirken bestaaende; vi faar da i Kirken staaende overfor hinanden; i det lange Løb vil det som Regel vise sig ubødig; det vil let give Anledning til Bitterhed og Uvilje. Ved Ophævelse af Folkekirken er der derimod Uklarhed for, hvis den sker under frivillige Forhold, at den først Fald den langt overvejende Del af Kirken kan

forblive samlet, hvis man da undlader at foretage gennemgribende Ændringer, som kan give Anledning til Strid. Det synes mig ikke at være tvivlsomt, at Ophævelse af Folkekirken vil være langt at foretrække for Udtrædelse. Og saa af den Grund gælder det om, at man ikke ledningsdigt viser Zanzen om Ophævelse fra sig lige til det sidste Øjeblik, da en voldelig Stræmning finder Sted. Derved undgår man nemlig næppe, at mindre Udtrædelse forinden i Tiden Sted. Hvis man bliver ved med at finde sig i det ene Overgreb fra Statens Side efter det andet efter i hvert Fald saa indskrænket sig til at komme Protester, vil der efterhaanden kunne findes adskillige enkelte, hvis Samvittighed ikke tillader dem at blive, og som derfor træder ud. Den Slags Splittelse mellem de troende bør undgaaes. Heri har vi en yderligere Grund til, at vi bør være paa Vagt, saa at vi kan være rede til enige og samlede at vælge det gunstige Tidspunkt til at hidføre en Ophævelse. Redt var det, om man kunde undgaa altfor hurtigt at skulle stille imod en Ophævelse. Sidst har vi herren stadtigt i sin Naade givet os Hjælp; men han har paa den anden Side ogsaa nu allerede givet os mange Mindelser om, hvad der kan komme. Det vilde være en alvorlig Fornærmelse fra vor Side, hvis vi vor dem overberige. Jeg har en Hævelse af, at vi hidtil i altfor ringe Grad har ladet os paavirke af disse Mindelser og har undladt at agte paa Tidernes Tegn. Fordi vi som følge deraf er saa daarligt forberedte, maa vi glæde os, hvis en sjældig Konflikts kan undgaaes. Men hvis Herren saaledes endnu maatte give os en Friid, har vi ikke Lov til igen at lade alle de kirkepolitiske Zanker af Øvedet og leve forglejst i dem. Nej, nu skal og maa vi tage dem op for Alvor; vi maa blive os vort Ansvar bevidst over for vor Kirkes ydre Ordning, blive os det ydre bevidst, som træuer vor Kirkesamfund, og de ydre, som træuer vor Skole gennem Undergrævelse af Religionsundervisningen. Vi maa bede Herren give os Visdom, saa vi hver paa sin Post kan gøre vor Pligt. Vi maa særlig bede ham give os gode Ordere, stærke, fælle, flage og ydmyge Personligheder, som kan gøre an. Og Frimodighed skal vi hente i den glade Bevidsthed, at sender Herren og Kamp og Banefuligheder, er det kun, for at vi derigennem skal vokse og modnes for hans Rige. Lad os søge Høie og Kraft i den faste Tro, at den danske Menighed vil gaa iværet og beriget ud af Arbejdet ved Udsnitning af de store Ovgaver, om hvis Udførelse de sidste Dages Alvor har mindet os saa stærkt, at dog næppe nogen eneste iblandt os længere kan lufte Øinene for dem.

Bog anmeldelse.

„Fra Engelse Fangeleire“ er Titlen paa en interessant lille Bog (79 Sider) skrevet af Dr. R. P. Petersen-Pauli fra København, forenævrende lærer i Sønderjylland. Bogen skildrer Fortættersens Opløvelse i to Fangeleire i England. Underregne blev personlig bekendt med Fortættersens sidste Sommer i Sioux City, Iowa, hvor Dr. Petersen-Pauli, der var paa Rundrejse i de forenede Stater, efter Jndbødelse holdt et meget opløsende og interessant Foredrag over slesvigiske Forhold under den nuværende Krig i Europa. Dagen efter Foredraget befordrede nogle Venner i Sioux City os per Bil til Newell, Ia., hvorfra Fortætters agtede at rejse tilbage til Slesvig. Det sidste Øjeblik, jeg udtalte til Dr. Pauli, var, at han maatte naa til Danmark uden at blive „nappet“ af Engländerne, men saa heldig var Fortætters ikke, thi ud af 600 Passagerer var han den eneste, Engländerne ansaa det for heldigt at tage i Forvaring, indtil man efter flere Maanedes Forsøg blev klar over, at en Lærner, der i flere Aar har „deltaget i de nationale Brydninger paa dansk Side“, næppe burde betragtes som presvisst Spion eller som en farlig Hjende af England. Paa Veje om ikke at vende tilbage til Slesvig før efter Krigens, fik Dr. Pauli Lov til at rejse til Danmark, hvor ovennævnte Bog er udgivet og trædt paa „Dødsfolkebladet“ Bogtrykkeri i Kolding.

For den, der ønsker en Birkelig beidskildning af Ordningen, Forholdene og Opholdet i en moderne Fangeleir, gives der næppe for Tidens bedre og mere paalidelige Opløsninger end dem, man faar gennem denne lille Bog. Vogen er, som man kunde vente det, skrevet paa godt

Dansk; Titlen er god; forte og indlader sig for en virkelig enkle omstændelige Bevisførelse levende og interessante. Vi ønsker hermed at anbefale Bogen paa det bedste til enhver, der er interesseret i nuværende europæiske Forhold, og det er sikkert alle, der har set for denne Berdenskrigs Vedtagning baade for de frivillige og Magter og for de neutrale Nationer.

Vogen, der foreligger i Jntagelid Bapitromslag, er trodt med store, let læselige latinske Tøper paa godt Papir og har paa Side 16 et Billede af den privilegerede Fangeleir paa Ven Man.

„Fra Engelse Fangeleire“ kan faas ved Tilsendelse af 50 Cts. til Dr. Jens Str. Jensen, Grand Vice-College, Des Moines, Ia., eller gennem Danfisk Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Et Hundredeårsminde.

Den 30. Maj funde Engländerne og Gæfter i Forening have fejret et Hundredeårsminde. Den 30. Maj 1416 blev en af Reformationsens Forløbere, Discipel af den store engelske Kirkefader Wicliff, nemlig Hieronymus fra Prag brændt som Kætter i Konstant.

Det er gaaet Hieronymus fra Prag, som det mere med henblik paa hans Liv og Død, end paa hans Være. Den Sandhed, han gjorde sig til Talsmand for, fremførte han fra hans Lærere. Han var ikke nogen nyskabende Teolog. Men hans Livsførelse er vel værdt at betragte. Der er i hans Ordpræden Træk, som griber os, fordi vi sender dem fra os selv. Stemmingsbilleder, som fører ham højt op og dybt ned, et stort Fald, men tilfældigt, da Høstførelsen skal træffes, en adel Genrejsning, som alle Mennesker med en levende personlig Overbevisning maatte ønske sig Kraft til at kunne efterligne.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliffs Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Den store Engländer Wicliff fik for heldigt paa to Punkter Indsigelse paa Johannes Hus og Hieronymus fra Prag. Det ene var, at han gennem sine Bøger lærte dem at bøjse sig for „Kristi Lov“, det vil sige den heilige Skrift, som eneste Lærerejer. Og det andet var Artiklen af Pavens Magt, ikke mindst vedrørende Afladen. Hus og Hieronymus stod Skulder ved Skulder, men Hus var Føreren. Hieronymus funde indimidlertid ikke blive til Staaighed i Prag, han bragte Wicliff's Tanter ogsaa til Polen, Tyriz og Ungarn. 1410 holdt han i Den en dristig Tale for selve Kongen, Sigismund, og angreb de verdensliggende Præster.

Wolter Modstand. Men nu rejste Modstanden sig mod ham. Paa Begjæring af de kir-

felige Myndigheder lod Sigismund ham stille for en kirkelig Domstol i Wien. Hieronymus erklærede overmodig, at han ikke behøvede nogen Forsvarer, han skulde nok føre sin Sag selv. Han skjedt Veje om ikke at forlade Staden, før han havde renset sig for Anklagen, som gik ud paa, at han først fatter sig paa. Men her møder vi det første og mindre Fald i hans Liv. Modet forlodte ham, han slogtede, idet han henholder sig til, at Vejet ikke kunde være bindende, fordi det var ham aftvungen.

Hieronymus kommer til Prag, hvor hans Venner er mange og magtige. Snart vises indimidlertid Hus og han ind i en alvorlig Kirkeførelse. Den daværende Pave, Johannes den Trettedte lod prædike i Kirken mod Kongen af Keaple, og begyndte en omfattende Afladshandel for at skaffe Penge til Kriget.

Hieronymus kommer til Prag, hvor hans Venner er mange og magtige. Snart vises indimidlertid Hus og han ind i en alvorlig Kirkeførelse. Den daværende Pave, Johannes den Trettedte lod prædike i Kirken mod Kongen af Keaple, og begyndte en omfattende Afladshandel for at skaffe Penge til Kriget.

Albert Lea, Minn. 23. Juli 1916. Til „Danferen“.

Kære Redaktør Andersen! Guds Naade og Fred. Nedenstaaende er lidt fra A. U. angaaende den Ordan, som hjemlygte os her i Gaar. Hvad gjalter det et Menneffe, om han vandt den ganske Verden, men tabte sin egen Sjæl. Matth. 16—26. Vi have intet bragt med til Verden, det er da aabenbart, at vi ikke heller kan bringe noget ud herfra. Tim. 6, 7.

Saadan lod det i Dag i vor Løst. Giffet dagligt Ord er det ikke efter Gaardagens Begjæring, der da en vældig Ordan ralede her i Albert Lea omkring 2 1/2 Tiden og varede godt en 1/2 Time. Stor Dødelagelse er rapporteret hertil i Dag. Regn, Vind, Is og Lynid gjorde stor Skade paa Træer, Telefon og Telegraf-Linier. Et Kirketårn blæste til Jorden paa Col lege Street; det var den forenede norske Kirke, og flere Forrettningbygninger blev ramponeret i betydelig Grad. Men trods dette, saa er det kun Guds Kærlighed, der vil vise os, at vi ikke skal bygge paa vor egen Størbæ, men tænke paa den store Frelsermand, som styrer Stormen og regerer i Naturen blot for at vinde os til hans Kærligheds Favn, hvor vi er bevarede for Tid og Ewigheid. Om han saa maa bruge sin Almagtshaand til at bøjse vore Hjerter, naar han ikke kan naa os med sin Kærlighed og ved sine naaderige Frægter og sin Gødhed, da er det kun en Naadindelse om at søge ham nu og ikke vente. Vi ved ikke, naar han lægger alt i Grus og Afse for os, og han ikke giver os mere Tid til at vende os til ham. Ja, kære Væere, det er herunderlig Spørgsmaal, han stiller for os i Dagens Løst: Hvad gaaner det et Menneffe, om det vandt den ganske Verden men tabte sin egen Sjæl igennem det hele? Lad os saa, kære Venner, bøjse vore Hjerter til ham nu, medens han falder. Spørkaar kan han ikke sigte sig, naar vi gaar paa vore egne genitridige Reje. Da om han falde paa dig og mig, fare Ven, i Dag vilde du være rede til at møde din Gud? Ja, bered dig at møde din Gud. Naturen alle Begne paaminde os alle, Stormen med sin brusende Lyd raader: Væred dig at møde din Gud. Forarets grønne Spirer paaminde dig og mig, at du er Tid til at berede sig, til at leve for Herren og til at møde ham. Efteraaret med sit Uvjalb spørger dig: Er du færdig til at møde din Gud? Kirkegaarden falder stille, ludoft, men dog højt: Væred dig! bered dig at møde din Gud! Snart skal du være hos mig i min mørke Favn. Er vi, du og jeg, stiftede til at gaa igennem Dødsriget, til at møde ham, der led og døde for dine og mine Synder paa Golgathas Kors? Gjentem det hele falder han ad dig og mig. Over Søndag falder han paa os til at møde sig i sit Hus, som og fungerer i Salmen: Kirken er et gammelt Hus, staar om end Laarne falde, Laarne ludsmanne sank i Grus, Klotter end fine og falde, falde paa gammel og paa ung, mest dog paa Sjælen træ og tung, for den evige Høie.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Albert Lea, Minn. 23. Juli 1916. Til „Danferen“.

Kære Redaktør Andersen! Guds Naade og Fred. Nedenstaaende er lidt fra A. U. angaaende den Ordan, som hjemlygte os her i Gaar. Hvad gjalter det et Menneffe, om han vandt den ganske Verden, men tabte sin egen Sjæl. Matth. 16—26. Vi have intet bragt med til Verden, det er da aabenbart, at vi ikke heller kan bringe noget ud herfra. Tim. 6, 7.

Saadan lod det i Dag i vor Løst. Giffet dagligt Ord er det ikke efter Gaardagens Begjæring, der da en vældig Ordan ralede her i Albert Lea omkring 2 1/2 Tiden og varede godt en 1/2 Time. Stor Dødelagelse er rapporteret hertil i Dag. Regn, Vind, Is og Lynid gjorde stor Skade paa Træer, Telefon og Telegraf-Linier. Et Kirketårn blæste til Jorden paa Col lege Street; det var den forenede norske Kirke, og flere Forrettningbygninger blev ramponeret i betydelig Grad. Men trods dette, saa er det kun Guds Kærlighed, der vil vise os, at vi ikke skal bygge paa vor egen Størbæ, men tænke paa den store Frelsermand, som styrer Stormen og regerer i Naturen blot for at vinde os til hans Kærligheds Favn, hvor vi er bevarede for Tid og Ewigheid. Om han saa maa bruge sin Almagtshaand til at bøjse vore Hjerter, naar han ikke kan naa os med sin Kærlighed og ved sine naaderige Frægter og sin Gødhed, da er det kun en Naadindelse om at søge ham nu og ikke vente. Vi ved ikke, naar han lægger alt i Grus og Afse for os, og han ikke giver os mere Tid til at vende os til ham. Ja, kære Væere, det er herunderlig Spørgsmaal, han stiller for os i Dagens Løst: Hvad gaaner det et Menneffe, om det vandt den ganske Verden men tabte sin egen Sjæl igennem det hele? Lad os saa, kære Venner, bøjse vore Hjerter til ham nu, medens han falder. Spørkaar kan han ikke sigte sig, naar vi gaar paa vore egne genitridige Reje. Da om han falde paa dig og mig, fare Ven, i Dag vilde du være rede til at møde din Gud? Ja, bered dig at møde din Gud. Naturen alle Begne paaminde os alle, Stormen med sin brusende Lyd raader: Væred dig at møde din Gud. Forarets grønne Spirer paaminde dig og mig, at du er Tid til at berede sig, til at leve for Herren og til at møde ham. Efteraaret med sit Uvjalb spørger dig: Er du færdig til at møde din Gud? Kirkegaarden falder stille, ludoft, men dog højt: Væred dig! bered dig at møde din Gud! Snart skal du være hos mig i min mørke Favn. Er vi, du og jeg, stiftede til at gaa igennem Dødsriget, til at møde ham, der led og døde for dine og mine Synder paa Golgathas Kors? Gjentem det hele falder han ad dig og mig. Over Søndag falder han paa os til at møde sig i sit Hus, som og fungerer i Salmen: Kirken er et gammelt Hus, staar om end Laarne falde, Laarne ludsmanne sank i Grus, Klotter end fine og falde, falde paa gammel og paa ung, mest dog paa Sjælen træ og tung, for den evige Høie.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand drev ham atter paa Rejse. Han drog viden om Land. Maaste han end ogsaa besøgte Jerusalem. 3 høert Fald kom han da til Paris. Og der faar han fat paa nye Skrifter af Wicliff. Han skriver til sine Venner i Prag, at de skal saa nogle Bøger sendt, som de vil have nogen Glæde af. Det var Wicliff's 3 Parer blev Hieronymus Magister. Men han blev ikke i Paris. Han drog til Heidelberg, hvor han indledte sig i en stærk videnskabelig Disput med nogle af Universitetets lærere, og det endte med, at han maatte fortrække. Saa kom han til Kolin og 1407 tilbage til Prag. Her blev han nu en god Stud, og her finder han en fremragende Tilbæjning af Wicliff, som derfor ogsaa blev hans Lærerejer. Det var Johannes Hus.

Hieronymus stammede fra en velstaaende Familie i Prag. Om hans Barndom og Ungdom ved man ikke noget. Men han var en vidbegærlig, begavet, fremgangsbevæget og rejselysten Mand, som forlod sin Fødeby efter at have taget sin første akademiske Grad og søgte ud til andre Kulturløder. Han kom omkring ved Aar 1400 til Oxford og her gjorde han Bekendtskab med nogle af Wicliff's Skrifter. Det viser sig, hvor Bøgestringen griber ham. Han bringer Wicliff's Skrifter til Prag. Men hans urolige Aand d